

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XXI. De reuelationibus ante morte[m] illi oste[n]sis, & gloria qua[m] sibi
parata[m] vidit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

De reuelationibus ante mortem illi ostensis, & de gloria quam sibi preparatam vidit.

CAPVT XXI.

OSTENDIT benignus saluator antequam ille ex toto deficeret, hæc eius opera, hæc eius studia sibi placuisse, & quo pro his post mortem demigraturus esset, ex parte monstrauit. Iacebat ille in lecto, nocte iam secundam feriam præcedente, & nocturnas laudes, parùm ante tempus, quia sic ipse iusserat, socij decantabant. Et ecce circumsonante vndique Psalmodia, subitò ille rapitur, & à sensibus humanis alienatus, ipsa vultus immutatione cognoscitur. Instant fratres acrius diuinis officijs, & velut tunc defungi deberet, expectant. Arripit frater Pontius, multa ei diu propter honestos mores familiaritate coniunctus, arripit inquam Euangelium, & ei assidens, passionem Domini secundum Matthæum, secundum Marcum, secundum Lucam, deuotè recitat. Cumque his perlectis, finem legendi fecisset, & vbi est, inquit ille beatus vir, Passio Domini secundum Ioannem? Si placet fili, lege & illam. Verè beatus vir, totusque vt supra dixi, spiritu & mente diuinis intentus, qui

qui nec raptus ad inuisibilia, & corporeis sensibus penè emortuis sacratum rerum obliuisci poterat. Perlecta igitur & illa quarta secundum Ioannem passionis Domini lectione, retribuatur inquit tibi omnipotens Deus fili, cuncta quidem à te mihi semper impensa beneficia, sed specialiter hoc in æterna retributione seruitium. Noueris autem pro certo, me mortuum fuisse, atq; ad inuisibilia & cælestia raptum. Esto ergò securus, me amodò hac nocte minimè moriturus. Vade igitur interim, & quiesce. Redibis autè mane factò ad me, & tunc miranda quæ vidi narrabo. Indictò tēpore redijt ad eum iā dictus frater cum socijs. Cumque psalmis primæ diei horæ decantatis, tempus iam loquendi adesset, ait ad socios. Verba autè eius ab eo Latinè prolata, nihil addens, mutans vel minuens dicturus sū. Ite (inquit) ad Dominum Cancellariū, & dicite ei, vt dicat Domino Papæ, quatenus huc veniat, & eijciat me de sepulchro isto, in quo iaceo. Et certè ipse libenter hoc faceret, si sciret lectulum qui mihi præparatus est. Nō fuit enim lectulus tantæ pulchritudinis, tam miræ suauitatis, sicut ille qui mihi præparatus est. Ego autem mortuus in ista nocte fui, & fui

ante.

ante Dominum meum Iesum Christū,
vidique beatam Mariam matrem eius, &
ipsum, qui concessit mihi locum ad pe-
des suos, ibique sedebo. Cumque fratres,
quibus ista narrabat, eum rogarent, vt re-
rum quas viderat, statum, modum, vel
beatitudinē iadicaret, & quis, ait, o fratres
hoc posset? quis certē posset bonum il-
lud, felicitatem illam, illa ineffabilia, &
mortalibus incognita bona narrare? Non
est, non est, planē aliquis mortalium, qui
hoc posset. Seruatur (inquam) inter innum-
mera; quæ ibi conspexi disciplinæ reue-
rentia singularis, cunctaque ibi ad vnguē
ordinata subsistunt. Et cum post ista pau-
lulum conticuisset, pœnitet (inquit) me,
non quæsisse à Domino, quid de illa sua
Cluniacensi domo facere decreuerit, vel
quid de statu illius, penes ipsum sit. Res-
pondente verò fratre supradiçto ad hæc
non esse curandum, si hoc tunc à mente
eius exciderit, quia ipse Deo astans, pro
eadem domo cum precaturus esset, ille
adiexit. Et verè (inquit) ac libenter hoc
facturus sū, ipsumque pro illa, totis animi
affectibus deprecabor. Ecce verè mens
hominis, semper quidem, sed nunc ma-
ximè dedita Deo, à qua post summum
illum & præcipuum diuinitatis affectū,
amor:

amor fratrum suorum & cura, nec in vltimis excidere poterat. Eadem die ad vesperum vel vesperam, adiit eum visitationis gratia, magnæ & probatæ religionis vir, Guilielmus Prænestinus Episcopus, & more bonorum infirmitati eius compatiens, eum consolabatur. Cui venerabilis Matthæus inter cetera retulit. Venit inquit hac nocte ad me vir reuerendi vultus, multa ac venusta, tam capitis quàm vestium albedine decorus. Videbatur autem, esse de incolis cremi. Qui me de hac domo educens, pratum insigne traduxit, indeque ante Dominum adduxit. Vernabat autem pratum illud per quod ductus sum, amœnitate singulari, nec aliquid ei iocunditatis deesse videbatur. Ibi arbores omnigenis fructibus grauidæ, ibi rura gramini viridissimis, ac floribus super omnem decorem pulcherrimis depicta, ibi quicquid visu delectabile, quicquid olfactui odoriferum, quicquid sensibus vniuersis iocundum. De quo si quis vel florem vnũ obtinere mereretur, omnibus vitæ suæ diebus sanior, omnibus alacrior, omnibus felicior existeret. Recedente ergò ab ipso, iam dicto Episcopo, venit eadem visitandi causa, & Iohannes Cluniacensis monachus tunc Domini

mini

mini Papæ Capellanus, post verò Perusinus Episc. & cū eo similiter colloqu coastit. Cui cū diceret, videri sibi quod in proximo moriturus esset, respōdit ille. Nō hac certē, non hac nocte moriar. Datū n. mihi est à Domino, vt ea die qua ipse de virgine natus ad homines venit, eadē ego ab hominibus recedēs, ad ipsum eius præua misericordia pergā. Verē misericors Dominus, verē seruorum benignissimus consolator, verē iuxta cant. Moyli seruorū suorū miseretur. Nō obliuiscitur consolari eorū diuturnos labores, nec eorū obsequia sibi deuotē impensa contēnit. Verē secundū quod ipse ait, quemadmodū mater consolatur filios suos, sic & ipse nō solū in futura vita, sed etiam quandoq; in ista cōsolatur, delinit, letificat seruos suos, vt hic gaudia sequentia prægustantes, ineffabili dulcedine trahantur, & adhuc in corpore positi, toto illuc animi desiderio rapiantur. Noluit enim magnam illam multitudinem dulcedinis suæ quam abscondere solet timentibus se, à Matthæo nondū à corpore mortis liberato ex toto abscondere, nec ea quæ daturus erat, omninò post mortem differre. Præmisit inde signa aliqua etiam ante mortem, vt & ipse ad ea sperāda vel amāda, multo magis animaretur, & quale illius apud ipsum

me-

meritum esset, ignorantibus proderetur. Mansit ergo beatus vir, tam præclaris reuelationibus recreatus, alacrior usque ad extrema, & in Domino confortatus, suam illam horam ultimam expectabat.

Quomodo sanctè & gloriosè, natalis Domini die, prima lucescente aurora, de hoc mundo transferit.

CAPVT XXII.

IAM verò ipsa natalis Domini vigilia, transcursis more suo deuotè tam nocturnis, quam diurnis officijs, iamque vespertina hora instante, Dominicum corpus sibi rogat afferri. Quo allato, audite (inquit fratribus) confessionem meam, & fidei meæ hic & in æternum testes adestote. Confiteor (ait) hoc sacrum Saluatoris mei corpus, illud verè & essentialiter esse quod de S. Virgine ab ipso sumptum est, quod pro mundi salute in cruce pependit, quod in sepulchro positum est, quod tertia die à mortuis resurrexit, quod in cælos ascendit, quod vèturum est iudicare viuos & mortuos, & seculum per ignem. Per ipsum credo incorporari ei, & fieri vnū cum ipso, & habere vitam æternam. Hoc dicens, relictus coram fratribus, eodem salutari Christi corpore, per carnem illam quæ dat vitam in æternum, ad æternitatem futuram idoneus factus

est